

„Qui non proficit, deficit” (Újévi gondolatok)

Munkaévünk kezdete nagyjából egybeesik a zsidó újévvél és a keleti kereszténység egyházi újévének kezdetével („Indiktosz”: szeptember 1.). Bár a nyugati kereszténység ádventtel kezdi a liturgikus évet, a polgári újévet pedig még a rómaiak Ianus isten oltalma alá helyezték, munkálkodásunk tényleges periódusa – legalábbis Európában – a szeptembertől júniusig tartó tíz hónap. Az ennek kezdetén szokásos „veniszankték” két dologra intenek: önmagunk buzgóságának, munkakedvének felkeltésére és az isteni áldás kérésére.

„Qui non proficit, deficit” – aki nem megy előre, visszaesik. Fogjunk bele megújult kedvvel, buzgalommal, elszánással egyházzenei aktivitásunk új évébe is. Előbbre kellene jutnunk ez évben egyházzenei tudásban, művelődésben. Milyen könnyen felemészti a legjobbak érdemeit is a rutin. Jön egyik vasárnap a másik után, nem dől össze a ház (és az egyház), ha mindent csak úgy (valójában persze nem „úgy”, hanem kicsit gyengébben...) csinálunk, mint múlt héten, múlt évben. Ez ellen csak új impulzusokkal védekezhetünk. De nem minden jobb, ami újabb! Az új iránti érdeklődésünknek együtt kell járnia a mérlegeléssel: mai szóval élve, jobb minőségre kell törekednünk, vagy Pál szavával: „Vizsgálatok meg mindent, s ami jó, arra törekedjete, ami rossz, azt vessétek el.” De a megkülönböztetésnek ezt az adományát csak az nyeri el, aki maga is megdolgozik érte. Az olvasás, a jó előadások hallgatása, szakmai színvonalunk emelése – mind ennek eszköze.

„Qui non proficit...” Munkánkban is. Aki templomban szolgál, határozza el, hogy jobbá, elevebbé, hatékonyabbá teszi munkáját. Aki tanít, gondolja át, hol kell tananyagát fejleszteni. Aki kórust vezet, talán felfrissítheti a kórusrepertoárt, s elgondolkozhat, eléggé a liturgia szolgálatába állítja-e a kórusmunkát, vagy csak szereplési alkalmat keres-e benne.

„Qui non proficit...” Társaságunknak is erőt kell vennie a természetes fáradtságon és többet tennie idén az egyházzeneért. Kérjük tagtársainkat, gondolkodjanak el, miben tudnának segíteni, hiszen nem járja, hogy a terheket néhányan hordozzák. Hál’Istennek anyagilag egy kicsit fellélegezhetünk (nem nagyon). A Fővárosi Önkormányzat és a Nemzeti Kulturális Alap segítségével folyóiratunk legnyomasztóbb anyagi gondjain enyhített. Lapunkat megszerették és becsülik olvasói. Szélesíteni kellene olvasottságát, hogy terjessze az egyházzenei műveltséget, s nagyobb hatást gyakorolhasson a mindennapos gyakorlatra is. Ez utóbbi támogatására szeretnénk a második évfolyamtól kezdve „Kántorlapok” címmel betétet rendszeresíteni. Szerzőket, szerkesztőket is szívesen látunk hozzá. – A Társaság élő tevékenységében is előbbre akar jutni. Októbertől egyházzenei szabadakadémiát szervezünk, folytatják munkájukat a felekezeti és szakmai tagozatok, ősztől folytatódnak a Palestina-misék, 1995-ben pedig megrendezzük a II. magyar egyházzenei kongresszust. Mindennek csak akkor van értelme, ha a tanulni, gondolkodni, együtt tőprengeni, találkozni akaró kollégák élnek a sokféle lehetőséggel. A munkaév kezdete jó alkalom, hogy erre elszánjuk magunkat.

De mivel „ha az Úr nem építi a várost, hiába fáradoznak, akik azt építik”, kérjük az Úr áldását erre a munkaévre, arra is, ami az egyházzeneben történni fog. Ahogy a keleti egyház tropárijonja imádkozza szeptember 1-én: „Egész teremtésnek Alkotója, aki saját hatalmaddal szabta meg az időket és korszakokat, áldd meg a te jóságod esztendejének koszorúját, Urunk...”